

Mindehhez már-már csak egy Swift-idézet látszik hiányozni a kötet elejéről, vagy végéről. Persze, burkoltan ott van az is.

Mert járjon, mondja a szerző ott, kérem, a fejükben minden. Az enyim is teli van, teszi hozzá.

S miközben mindez így: oly jó mégis a Duna korzóján lenni újra, oly jó Rugh Asival, Rug Ashival, netán Rug Hasival találkozni, oly jó, hogy mindezt megbeszélhetjük egymással – és tudhatjuk, hogy a végszó már elronthatatlan. A végszavak egyike (vagyis a folytathatóság egyik elemi sodrópontja) Háy kötetének szelleme.

Bár hát, mint ő maga kb. mondja, a legjobb az egészben az, hogy soha a bűdös életben nem volt még a kezünkben szellem.

Ne is legyen, mondom én.

PRKSTX.